

Για γονείς με παιδιά που έχουν δυσκολίες

/ Γενικά

Φωτο:trikalaola.gr

Νομίζεις πως είναι κάπου μακριά και δεν ακούν. Νομίζεις πως είναι απασχολημένα και δεν σε βλέπουν. Νομίζεις πως είναι μικρά και δεν θα καταλάβουν... .. Η μαμά γύρισε αργά από τη δουλειά.

Είναι κουρασμένη. Κάνει δουλειές και είναι θυμωμένη.

Εγώ φταίω αν είχα μαζέψει τα παιχνίδια μου, δεν θα χρειαζόταν να κουραστεί για να τα μαζέψει εκείνη... Η αλήθεια είναι πως είναι εκεί. Κρυμμένα ή απλά αόρατα. Μέσα στον μικρό χρωματιστό τους κόσμο, εκεί που εσύ είσαι πελώριος. Ο γονιός, ο τροφός, ο δάσκαλος, ο αρχηγός... Ο Πελώριος! Η μαμά ξέχασε το φαγητό. Το φαγητό κάηκε κι η μαμά είναι λυπημένη γιατί πρέπει να κάνει άλλο. Εγώ φταίω. Αν είχα κάνει μόνος τα μαθήματα μου δεν θα χρειαζόταν η μαμά να με βοηθήσει και δεν θα καιγόταν το φαγητό... Ακούν, νιώθουν, οσφραίνονται την αγωνία, το φόβο, το θυμό, την κούραση, την ένταση... Τα νιώθουν χωρίς να το θέλουν. Ο μπαμπάς φτιάχνει τη βρύση που χάλασε και εγώ παίζω με τα κατσαβίδια του... Έσπασε όμως ο σωλήνας και πλημμύρισε η κουζίνα με νερά. Είναι θυμωμένος και φωνάζει και η μαμά μαλώνει μαζί του. Εγώ φταίω, αν δεν ήμουν μέσα στα πόδια του όλη την ώρα δεν θα είχε γίνει αυτό! Χωρίς να το επιδιώκουν, τα κάνουν όλα «δικά τους».

Φταίνε αυτά... Για όλα. Για τα πάντα. Για τα αδύνατα. Για τα αδιανόητα. Φταίνε αυτά! Η μαμά μάλωσε με τον μπαμπά. Φωνάζουν κι είναι πολύ θυμωμένοι. Εγώ φταίω, αν είχα πάει πιο νωρίς για ύπνο, δεν θα ήταν τόσο κουρασμένοι και δεν θα θύμωναν, τόσο πολύ! Οι μικροί, άγουροι άνθρωποι. Νέοι σε έναν κόσμο παλιό κι ακατανόητο. Κι αν όλα αυτά πια είναι για εσένα απλά. Κι αν είσαι ο μόνιμα κουρασμένος ενήλικας, με τις μεγάλες ευθύνες και τη δύσκολη καθημερινότητα θυμήσου... Θυμήσου εσένα κρυμμένο στις σκιές. Να ακούς, να νιώθεις, να παλεύεις, με τα «θηρία» και να νομίζεις, να πιστεύεις, για κάποιο ανεξήγητο λόγο πως είναι δικά σου... Κι εσύ να πρέπει να αλλάξεις! Εσύ να βρεις τη λύση στα δικά τους προβλήματα... Ο μπαμπάς μετράει τα λεφτά και δεν φτάνουν. Είναι λίγα. Θύμωσε και είναι νευριασμένος. Εγώ φταίω αν δεν του είχα ζητήσει να μου πάρει κρουασάν... Δεν θα ξαναζητήσω να μου πάρουν τίποτα... Θυμήσου πως είναι να νιώθεις ότι πρέπει να αλλάξεις χωρίς να ξέρεις το γιατί, χωρίς να ξέρεις το πώς... Πως; Θυμήσου πως είναι να νιώθεις συνέχεια πως είσαι «το λάθος»... πως «εσύ φταις». Απλά θυμήσου... Η αδερφή μου έχασε το αρκουδάκι της και δεν μπορεί να κοιμηθεί. Κλαίει κι η μαμά κι ο μπαμπάς την μαλώνουν που όλο το χάνει. Εγώ φταίω αν δεν είχα μπει στο δωμάτιο της να παίξω, σίγουρα δεν θα είχαν ανακατευτεί τα παιχνίδια και θα έβρισκαν το αρκουδάκι της! Θυμήσου: Τα λόγια που σε πλήγωσαν για να μην τα ξαναπείς. Ο μπαμπάς δεν έχει καθόλου χρόνο για να με βοηθήσει στα Μαθηματικά. Η μαμά είναι στη δουλειά και πρέπει να τα κάνει όλα μόνος του. Κλαίω στο δωμάτιο μου γιατί δεν καταλαβαίνω και με μαλώνει. Εγώ φταίω, αν ήμουν καλή κι άκουγα την δασκάλα στο σχολείο θα καταλάβαινα τα μαθηματικά μου... Ο μπαμπάς μου λέει ότι είμαι ανόητη και χαζή... Είμαι χαζή! Θυμήσου: Τις πράξεις που σε πόνεσαν για να μην τις ξανακάνεις. Στο σχολείο έχασα την κασετίνα μου. Δεν μπορώ να την βρω πουθενά. Φοβάμαι να το πω γιατί θα με μαλώσουν. Εγώ φταίω... είμαι απρόσεχτος, αν πρόσεχα τα πράγματα μου δεν θα έχανα την κασετίνα. Τώρα μπορεί να μου τραβήξουν το αυτί ή τα μαλλιά και θα μπω τιμωρία στο δωμάτιο μου. Φοβάμαι. Κι ύστερα θυμήσου τον ήχο του παιδικού σου γέλιου και σκέψου ποιοι ήταν οι λόγοι που εκείνο το γέλιο έπαψε! Παίζουμε και χτυπάμε τα παιχνίδια μας στο πάτωμα και γελάμε. Η μαμά και ο μπαμπάς μας λένε να σταματήσουμε. Δεν κάνουμε τίποτα μόνο γελάμε. Μας φωνάζουν να σταματήσουμε να κάνουμε βλακείες και να κάνουμε επιτέλους ησυχία... γελάμε κρυφά και μετά εκείνοι θυμώνουν γιατί τους κοροϊδεύουμε. Μας έπιασαν δυνατά από το χέρι και μας έκλεισαν στα δωμάτια μας. Μόνους... Εμείς φταίμε γιατί γελούσαμε τόσο δυνατά... δεν κάνει να γελάμε τόσο δυνατά... δεν κάνει να γελάμε!! Χιλιάδες λόγοι. Σε ένα πελώριο στα μάτια του κόσμο, υπάρχουν χιλιάδες λόγοι για να φταίει. Σε μια ζωή της οποίας δεν έχει τον έλεγχο. Δίπλα σε ανθρώπους από τους οποίους εξαρτάται απόλυτα. Υπάρχουν εκατοντάδες παράλογες στιγμές στις οποίες φταίει. Δεκάδες παράλογα λάθη τα οποία δεν έκανε, δεν προέβλεψε, δεν γνώριζε και για τα οποία φταίει... Αυτός ο μικρός άνθρωπος με τα λεπτά χέρια και τα πελώρια μάτια. Φταίει για όλα και ζει την καθημερινή αγωνία... για όλα αυτά

για τα οποία θα φταίει μέχρι το τέλος της ημέρας... Προσπαθεί σκληρά να ελαχιστοποιήσει τα λάθη μα είναι αδύνατον να γίνει αυτό. Άλλωστε πώς να σταματήσεις να φταις για κάτι που δεν φταις; Σε κάθε φωνή, σε κάθε ένταση, μια σκιά είναι πίσω. Ένα προσωπάκι σιωπηλό, χλωμό, παρακολουθεί με αγωνία και δεν προσπαθεί πια να καταλάβει...Το έχει πάρει απόφαση πως φταίει!!! Όχι. Στόχος δεν είναι η ενοχή. Στόχος είναι η ευθύνη. Πως γίνεται αυτό με εμένα;... Αλλάζω και προσπαθώ να αλλάξω όχι από τη στιγμή που έγινα γονιός αλλά, από τη στιγμή που το συνειδητοποιώ. Από τη στιγμή που νιώθω την ανάγκη να κάνω χαρούμενο, όχι μόνο το παιδί μου αλλά να ξανακάνω χαρούμενο το παιδί εκείνο. Το μικρό μπερδεμένο ανθρωπάκι που νόμιζε πως φταίει για όλα... Εμένα!Εσένα! Πριν θυμώσεις, πριν μιλήσεις, πριν σηκώσεις τη φωνή σου ή το χέρι σου, στάσου λίγο και σκέψου...Σκέψου την δύναμη που έχεις. Εσύ ο πελώριος γονιός. Σκέψου την εξουσία! Την εξουσία σου πάνω του...Τον έλεγχο σε έναν άλλο άνθρωπο. «Θα σε πάρω αγκαλιά και θα σε σφίξω όπως σου αξίζει. Μην φοβάσαι μικρέ άνθρωπε. Δεν σου έχω πει ποτέ ψέματα και σήμερα θα σου πω μια μεγάλη και δύσκολη για εμένα αλήθεια... Να θυμάσαι λοιπόν, δεν φταις εσύ, εγώ φταίω!» ...Σε όλους τους μικρούς μας ανθρώπους. Σε αυτούς που μεγαλώνουμε και σε αυτούς που ζουν ακόμη μέσα μας...Σε εσάς αγαπημένοι...